

menjicah, vrednostnih papirjih itd. naloženo, da se torej nič ne treba bati.

Dobro! Slovenjgraška hranilnica je gotovo bogata, varna in zaupanja vredna. Osebe, katere zoper njo hujskajo, so slavnemu c. kr. glavarstvu do sedaj »neznane«; gotovo pa mu mora biti znana stranka, katere se oni hujskači držijo, namreč da so socijaldemokrati tisti, ki šuntajo zoper hranilnice in zoper vsako posest sploh. In zoper te demokrate kliče glavarstvo župnike na pomoč.

Kako pa je bilo pri volitvah? Pri volitvah pa so gg. komisarji na več krajih na razžaljiv način očevidno prezirali gg. župnike, in podpirali demokrate; jasen dokaz imamo od volitve v Konjicah, kakor smo brali v »Slov. Gospodarju«. Pa tudi v Slovenjgradu smo se čudili, ko je c. kr. okr. glavar od pet demokratov imenoval dva v komisijo, od 21 krščanskih volilnih mož pa samo enega!

Tudi iz drugih dežel se je čulo, da so c. kr. uradniki podpirali socijaldemokrate proti krščanskim volilcem. Neverjetno in nerazumljivo pa je, kar piše graški »Volksblatt«, da so v Gradcu celó cesarski namestnik sam in vsi namestniški svetovalci glasovali za socijaldemokrata, krojača Resel-a, proti učenemu krščansko-socijalnemu profesorju Gutjahru. Kako se naj imenuje tako ravnanje, prepuščamo sodbi slavnega občinstva.

Socijaldemokrati nič več ne tajijo, da hočejo revolucijo. Znani Bebel, vodja demokratov na Nemškem, je izrekel v berlinskem državnem zboru že leta 1872. in zopet leta 1881. znane besede: »Mi (ne jaz, ampak mi, moja stranka, mi demokrati) hočemo revolucijo«. Libknecht, drugi demokratični prerok, piše v svoji knjižici: »Zu Schutz und Trutz« Leipzig 1874 str. 17: »Naše delovanje je revolucionarno! Revolucija! Grozno strašilo za stare babe obojega spola! Da, mi smo revolucionarji! Mi hočemo spremeniti človeško družbo pri glavarjih in podložnikih!«

In zopet je Bebel rekel dne 3. februarja 1893 v nemškem državnem zboru: »Mi ne pripoznamo nobene višje gosposke, ne v nebesih in ne na zemlji«. Torej proč z Bogom in z vero, proč s cesarjem in njegovimi uradniki, tako kličejo socijalni demokrati. Komaj so pri nas prišli v državni zbor, so koj pokazali svoje sovraštvo do našega svetlega cesarja, ko niso hoteli poslušati njegovega prestolnega govora! Res, nerazumljivo nam je, da so nekateri cesarski uradniki podpirali demokrate zoper krščanske može!

Cerkvene zadeve.

† Župnik Franc Ferk.

Dne 22. marca ob 1. uri popoldne oglasi se naenkrat glas velikega zvona, in tužno doni njegov glas čez hrib in plan. Ljudje se začudeni spogledajo, češ, kaj pa to pomeni? In kakor strela iz jasnega neba, zadene nas v srce prežalostna vest, da so nagle smrti umrli naš ljubljeni gospod župnik, Franc Ferk.

Ta silni udarec zadel nas je tem huje, ker nas je našel nepripravljene. Videli smo se jih namreč prejšnji dan zdravega in čvrstega na prižnici in pred oltarjem, a čez 24 ur pa že torej na — mrtvaškem odru!

Zalostno doni zvonov smrtna pesem po lepi Pesniški dolini. Ljudje kar trumoma prihajajo molit in škropit; jokajo in tarnajo, ali zastonj! Vse njih solze jih več ne predramijo; oni spijo večno spanje pravičnega.

Pogreb je bil v sredo, dne 24. marca. Zbralo se

je ogromno število ljudstva, da skažejo svojemu dušnemu pastirju zadnjo čast. Prihiteli so tudi njih duhovni bratje, č. gg. duhovniki iz dalnjih krajev Slovenskih goric v obilnem številu (25), da spremijo svojega dražega brata k večnemu počitku. Glasno jokanje po cerkvi med pridigo in mrtvaškim opravilom je pač jasno pričalo, da smo v resnici ljubili svojega duhovnega očeta.

Bili so rajni g. župnik rojeni pri Št. Ilju v Slov. goricah dne 10. decembra leta 1841., torej so bili še le v 56. letu. V duhovnika posvečeni so bili dne 19. julija 1868. Delali so v vinogradu Gospodovem tedaj skoraj 29 let; med tem so pri nas pri Sv. Marjeti ob Pesnici pastirovali blizu 13 let. Bili so vesten duhovnik, zvest delavec božji, zato je Bogu dopadlo, poklicati jih k večnemu plačilu. Sveti jim večna luč! Fr. V.

Gospodarske stvari.

Dva važna razglasa.

(Iz celjskega okraja.)

Po svojem »Uradnem listu« (štev. 13) je c. kr. okrajno glavarstvo celjsko dne 7. marca 1897 št. 10360 priobčilo: »Odredba glede napoheranja storžev«, ki za služi, da jo zvedo vsi posestniki »črnih gozdov«. Nastala je bila v novjšem času prav živahna barantija s smrekovimi storži (češarki ali bickami). Videli smo jih po južni železnici polne vagone prevažati. Popraševali smo se, bode-li to brez škode za naše hirajoče gozde? Zato se nam je c. kr. okrajno glavarstvo prav ustreglo, da je o tej kupčiji spregovorilo modro besedo.

Po tej odredbi je pobiranje storžev v obče dovoljeno, a le lastniku gozda kot postranska poraba gozda, a ta je dolžan paziti, da se drevje ne poškoduje. Zato se s kaznijo žuga vsem, ki bi plezali po drevju z železnimi kremplji (»krempižarji«), ki bi drevesom vršiče ali le veje lomili ali drugače poškodovali.

Prodajati pa storžev ne sme niti lastnik niti pobiralec, ako nimata poverila (legitimacije) od občinskega urada. To poverilo mora izpričevati lastniku, da ima »črni gozd« t. j. smrečje, borovje ali hojčje, prodajalcu pa, da je lastnik »črnega gozda« mu dovolil v njegovem gozdu storže pobirati in jih potem prodajati.

Občinskim uradom se je naložilo, ta odlok tri nedelje zaporedoma pri župnijski cerkvi razglašati ter nadzorovati, da se bo po njem ravnalo. Ob enem se je c. kr. poveljstvom žandarmerijskih postaj naročilo, nadzorovati izpolnitev določb tega odloka.

Drugo za naše gospodarje enako važno naznanilo razpošilja z dne 29. marca 1897 št. 365 c. kr. gozdno nadzorništvo celjsko. To opozoruje posestnike gozdov, da jim je do konca meseca junija 1897 podaljšan čas, se pritožiti, ako nimajo toliko gozdov, kolikor se jim je bilo pri zadnjem pregledovanju davčnega katastra odmerilo. Mnogo posestnikov se je baje pritožilo, da se jim je mnogo parcel vpisalo med gozde, ki pa ne spadajo med gozde. To se da sedaj še popraviti. Treba pa dobro paziti, da si gospodar s tem ne škoduje, ker pašniki so višje obdačeni, kakor gozdi. Če zamore gospodar izkazati, da so mu nerodovitno skalovje ali grmovje uvrstili med gozde, v tem slučaju mu bode njegova pritožba davčno breme gotovo poslabšala. Naj torej vsak gospodar še enkrat pregleda svoje posestne pole, (ki se sedaj po novi meri na novo sestavljajo), da bo iz njih spoznal, če mu niso njegovih zemljišč v prav napčno vrsto uvrstili ali spisali.

Kedor letos zamudi se pritožiti, bo moral dolgih

